

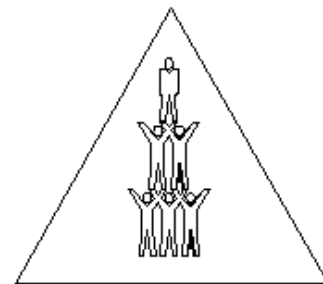

СЕДИЦІОНАЛІСТ

ВИПУСК 12, ЛЮТИЙ 1992 РОКУ: ОСТАТОЧНА РЕДАКЦІЯ

ОПІР БЕЗ ЛІДЕРА

Концепція **Безлідерного Опору** була запропонована полковником Уліусом Луїсом Амоссом, який був засновником International Service of Information Incorporated, розташованої в Балтиморі, штат Меріленд. Полковник Амосс помер понад п'ятнадцять років тому, але за життя був невтомним противником комунізму, а також як досвідчений розвідник. Полковник Амосс вперше написав про **Безлідерний опір** 17 квітня 1962 року. Його теорії організації були спрямовані насамперед проти загрози можливого комуністичного захоплення влади в США. Нинішній автор, який прожив багато років після полковника Амосса, взяв його теорії і виклав їх у своїй статті. Полковник Амосс боявся комуністів. Цей автор боїться федерального уряду. Комунізм зараз не становить загрози ні для кого в Сполучених Штатах, в той час як федеральна тиранія становить загрозу для всіх. Письменник, на щастя, прожив достатньо довго, щоб побачити передсмертні подихи комунізму, але, на жаль, може залишитися досить довго, щоб побачити останні паростки свободи в Америці.

У надії на те, що якимось чином Америка все ще зможе виростити хоробрих синів і дочок, необхідних для боротьби з постійно зростаючими переслідуваннями та утисками, ми пропонуємо цей есей. Відверто кажучи, на даний момент це занадто близько, щоб зателефонувати. Ті, хто любить свободу і вірить у свободу настільки, щоб боротися за неї, сьогодні рідкісні, але в лоні кожної колись великої нації залишаються приховані, перлини колишньої величі. Вони там. Я дивився в їхні іскристі очі; розділяючи з ними коротку мить часу, я з ними, коли проходив через це життя. Насолоджувався їхньою дружбою, терпів їхній біль, а вони - мій. Ми - група братів, корінні жителі землі, які набираються сили один від одного, як ми кинулися з головою в битву, яку всі слабші, боязкі чоловіки кажуть, що ми не зможемо виграти. Можливо... але з іншого боку, можливо, ми можемо. Вона не закінчиться, поки останній борець за свободу не буде похований або ув'язнений, або поки те саме не станеться з тими, хто хоче знищити їхню свободу.

<1>Якщо не станеться якихось катаклізмів, боротьба буде ще тривати роками. З плином часу стане зрозуміло навіть найбільш повільним з нас, що уряд є найбільшою загрозою для життя і свободи народу. Уряд, без сумніву, зробить так, що сьогоднішній гніт виглядатиме як шкільна робота у порівнянні з тим, що він

запланував у майбутньому. Тим часом, серед нас є ті, хто продовжує сподіватися, що якимось чином декілька зможуть зробити те, що не змогли зробити багато. Ми усвідомлюємо, що перш ніж ситуація покращиться, вона неодмінно погіршиться, оскільки уряд демонструє готовність використовувати все більш жорсткі поліцейські заходи проти дисидентів. Ця мінлива ситуація дає зрозуміти, що ті, хто виступає проти державних репресій, повинні бути готові змінювати, адаптуватися і модифікувати свою поведінку, стратегію і тактику, як того вимагатимуть обставини. Якщо не враховувати нові методи і не застосовувати їх у разі потреби, то зусилля влади щодо придушення не будуть складними. Обов'язок кожного патріота - зробити життя тирана нестерпним. Коли хтось не робить цього, він підводить не тільки себе, але й свій народ.

З огляду на це, сучасні методи опору тиранії, застосовувані тими, хто любить нашу расу, культуру та спадщину, повинні пройти лакмусовий папірець на предмет їхньої обґрунтованості. Методи повинні бути об'єктивно оцінені на предмет їхньої ефективності, а також на предмет того, чи вони роблять наміри уряду щодо репресій більш можливими або більш складними. Ті, що не допомагають досягненню наших цілей, мають бути відкинуті, інакше уряд отримає вигоду від нашої неспроможності.

Оскільки чесних людей, які об'єдналися в групи або об'єднання політичного чи релігійного характеру, помилково називають "внутрішніми терористами" або "сектантами" і придушують, необхідно буде розглянути інші методи організації - або, як того цілком може вимагати випадок, неорганізованості. Слід пам'ятати, що не в інтересах уряду ліквідувати всі групи. Деякі з них повинні залишитися, щоб увічнити для нас уявлення про те, що Америка є "вільною демократичною країною", де дозволено інакомислення. Однак більшості організацій, які мають потенціал для ефективного опору, не буде дозволено продовжувати свою діяльність. Той, хто настільки наївний, що вірить у те, що наймогутніший уряд на землі не придушить будь-кого, хто становить реальну загрозу цій владі, не повинен бути активним, а краще вдома, вивчаючи політичну історію.

Відповідь на питання, кого залишити в спокої, а кого ні, залежатиме від того, як групи та окремі особи поведуться з кількома факторами, такими як: уникнення конспірологічних теорій, відмова від слабкодушних невдоволених, наполягання на якості учасників, уникнення будь-яких контактів з підставними особами федералів - засобами масової інформації - і, нарешті, камуфляж (який можна визначити як здатність змішати в очах громадськості більш віддані групи опору з мейнстрімними "кошерними" об'єднаннями, що, як правило, сприймаються як нешкідливі). Однак, в першу чергу, чи буде дозволено будь-якій організації продовжувати свою діяльність у майбутньому, буде залежати від того, наскільки велику загрозу представляє та чи інша група. Загрозу не в плані збройної сили або політичної спроможності, оскільки не має ні того, ні іншого на сьогоднішній день, а скоріше загрозу в плані потенційності. Саме потенціалу федерали бояться найбільше. Те, чи існує цей потенціал в окремій особі або групі, не має жодного значення. Федерали вимірюють потенційну загрозу з точки зору того, що може статися, якщо ситуація буде сприятливою для дій з боку бунтівної організації або окремої особи. Точний збір розвідданих дозволяє їм оцінити цей потенціал. Показати свою руку до того, як будуть зроблені ставки, - це вірний спосіб програти.

Рух за свободу стрімко наближається до тієї точки, коли для багатьох людей можливість належати до групи буде відсутня. Для інших членство в групі буде життєздатним варіантом лише в найближчому майбутньому. Зрештою, і, можливо, набагато швидше, ніж багато хто вважає можливим, ціна, сплачена за членство, перевищить будь-яку передбачувану вигоду. Але поки що деякі з груп, які існують, часто служать корисній меті або для новачків, яких можна індоктринувати в ідеологію боротьби, або для створення позитивної пропаганди, щоб досягти потенційних борців за свободу. Безумовно, здебільшого ця боротьба стрімко стає справою індивідуальної дії, кожного її учасника, який у тиші свого серця приймає

приватне рішення чинити опір: чинити опір будь-якими засобами необхідними. Важко знати, як вчинять інші, адже ніхто достеменно не знає серця іншої людини. Достатньо знати, що зробить сам себе. Один великий вчитель якось сказав: "Пізнай себе". Мало хто це робить, але нехай кожен з нас пообіцяє собі, що не піде мовчки назустріч долі, яку запланували наші майбутні господарі .

Концепція **Безлідерного опору** - це не що інше, як фундаментальний відхід від теорії організації. Ортодоксальна схема організації схематично представлена пірамідою, з масою внизу і лідером на вершині. Цей фундаментальний організації можна побачити не лише в арміях, які, звичайно, є найкращою ілюстрацією пірамідальної структури, з масою солдатів, рядових, внизу відповідальних перед капралами, які, в свою чергу, відповідальні перед сержантами, і так далі до всього ланцюга командування до генералів на вершині. Але таку ж структуру можна побачити в корпораціях, дамських садових клубах і в самій нашій політичній системі. Цю ортодоксальну "піраміду" схему організації можна побачити практично у всіх існуючих політичних, соціальних і релігійних структурах у сучасному світі від федерального уряду до Римо-католицької церкви. Конституція Сполучених Штатів, мудрість засновників спробувала сублимувати сутнісну диктаторську природу пірамідальної організації, розділивши владу на три гілки: виконавчу, законодавчу і судову. Але піраміда залишається по суті недоторканою.

Однак ця схема організації, піраміда, є не тільки марною, але й надзвичайно небезпечною для учасників, коли вона використовується в русі опору проти державної тиранії. Особливо це стосується технологічно розвинених суспільств, де електронне спостереження часто може проникнути всередину структури , розкриваючи її вертикаль управління. Досвід показує, що антидержавні політичні організації, які використовують такий метод командування і контролю, є легкою здобиччю для урядових проникнення, захоплення в пастку і знищення залученого персоналу . Це неодноразово спостерігалось в Сполучених Штатах , де проурядові інфільтратори або агенти-провокатори проникають в патріотичні групи і руйнують їх зсередини.

<1>В організаціях типу піраміди інфільтратор може знищити все, що знаходиться нижче його рівня інфільтрації , а часто і тих, хто знаходиться вище нього. Якщо зрадник проник на вершині, то вся організація зверху донизу є скомпрометованою і може бути вистежена за власним бажанням.

Альтернативою пірамідальній організації є система осередків . У минулому багато політичних груп (як правих, так і лівих) використовували систему осередків для досягнення своїх цілей. Достатньо двох прикладів . Під час Американської революції "комітети листування" були сформовані в усіх тринадцяти колоніях.

Їхньою метою було підірвати уряд і таким чином допомогти справі незалежності. "Сини Свободи", які зробили собі ім'я, скидаючи оподаткований урядом чай у гавань Бостона , були бойовим підрозділом комітетів листування. Кожен комітет був таємним осередком, який діяв абсолютно незалежно від інших осередків. Інформація про уряд передавалася від комітету до комітету, від колонії до колонії, а потім діяла на місцевому рівні. Але навіть у ті минулі часи поганого зв'язку, коли на доставку листа йшли тижні й місяці, комітети, не маючи жодного центрального керівництва, були напрочуд схожими у тактиці, яку використовували для протистояння тиранії уряду. Як знали перші американські патріоти, було абсолютно непотрібно, щоб хтось віддавав наказ для чогось. Інформація була доступна кожному комітету, , і кожен комітет діяв так, як вважав за потрібне. Нещодавнім прикладом системи осередків , взятої з лівого крила політики, є комуністів. Комуністи, щоб обійти очевидні проблеми, пов'язані з пірамідальною організацією, розвинули до мистецтва систему осередків. Вони мали численні незалежні осередки, які діяли повністю ізольовано один від одного і особливо , не знаючи один про одного, але координувалися разом центральним штабом. Наприклад, під час Другої світової війни у Вашингтоні відомо,

що існувало щонайменше шість таємних комуністичних осередків, які діяли на високих рівнях в американському уряді (плюс усі відкриті комуністи, яких захищав і просував президент Рузвельт), однак лише один з осередків був викорінений і знищений. Скільки ще насправді діяло ніхто не може сказати напевно.

Комуністичні осередки, які діяли в США до кінця 1991 року під радянським контролем, могли мати під своїм командуванням лідера, який займав соціальну позицію, яка здавалася дуже низькою. Він міг бути, наприклад, офіціантом у ресторані, а насправді - полковником або генералом радянської секретної служби, КДБ. Під він міг перебувати в кількох осередках, і людина, активна в одному осередку, майже ніколи не знала б про осіб, які є активними в іншому осередку. Цінність цього полягає в тому, що хоча будь-який один осередок можна проникнути, викрити або знищити, такі дії не матимуть жодного впливу на інші осередки; фактично, члени інших осередків підтримуватимуть той осередок, який зазнає нападу, і зазвичай надаватимуть йому дуже сильну підтримку в багатьох відношеннях. Це, без сумніву, є принаймні частковою причиною того, що кожного разу, коли в минулому в цій країні нападали на комуністів, підтримка них з'являлася в найнесподіваніших місцях.

Ефективна та дієва робота системи осередків за комуністичною моделлю, звичайно, залежить від центрального керівництва, що означає вражаючу організацію, фінансування зверху та підтримку ззовні - все те, що мали комуністи. Очевидно, що американські патріоти не мають нічого з цього ні на верхівці, ні деінде, і тому ефективна організація осередку, заснована на радянській системі роботи, неможлива.

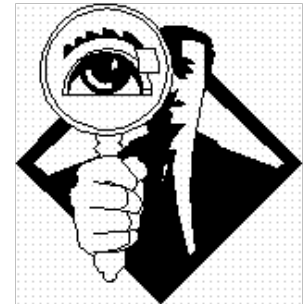
Дві речі стають зрозумілими з наведеного вище обговорення. По-перше, що організацію типу піраміди можна досить легко і, таким чином, вона не є надійним методом організації в ситуаціях, коли уряд має ресурси і бажання проникнути структуру; а саме такою є ситуація в цій країні. По-друге, що нормальної кваліфікації для структури осередку, заснованої на червоній моделі, не існує в США для патріотів. Це зрозуміло, виникає питання "Який метод залишається для тих, хто чинить опір державній тиранії?". Відповідь прийшла від полковника Амосса, який запропонував режим "фантомного осередку" для організації. Який він описав як "Опір без лідера". Система організації, яка базується на клітинній організації, але не має центрального контролю чи керівництва, що фактично майже ідентична методам, які використовували Комітети кореспонденції під час Американської революції. Використовуючи концепцію "Опору без лідера", всі особи і групи діють незалежно один від одного і ніколи не підпорядковуються центральному штабу або єдиному лідеру для отримання вказівок чи інструкцій, як це було б у випадку з типовими пірамідальними організаціями.

На перший погляд, такий тип організації здається нереалістичним, насамперед тому, що, здається, немає ніякої організації. Виникає закономірне питання, яким чином "фантомні осередки" та окремі особи можуть співпрацювати один з одним, коли немає жодної комунікації чи центрального керівництва? Відповідь на це питання полягає в тому, що учасники програми **Безлідерного опору** через фантомні осередки або індивідуальні дії повинні точно знати, що вони роблять і як це робити. Це стає обов'язком кожної людини здобути необхідні навички та інформацію про те, що потрібно робити. Ця аж ніяк не є такою непрактичною, як здається, адже це безумовно правда, що в будь-якому русі всі учасники мають однаковий загальний світогляд, знайомі з однаковою філософією і, як правило, реагують на певні ситуації схожим чином. Попередня історія комітетів листування під час Американської революції доводить, що це так.

Оскільки вся мета **Безлідерного опору** полягає в тому, щоб перемогти державну тиранію (принаймні в тому, що стосується цього есе), всі члени фантомних осередків або окремі особи будуть схильні реагувати на об'єктивні події однаково, використовуючи звичну тактику опору. Органи розповсюдження інформації, такі як газети, листівки, комп'ютери тощо, які є широко доступними для всіх, тримають

кожну людину в курсі подій, дозволяючи сплановану реакцію, яка буде мати багато варіацій. Нікому не потрібно віддавати наказ. Ті ідеалісти, які справді віддані справі свободи, діятимуть, коли відчують, що час настав, або візьмуть приклад з тих, хто діяв до них. Хоча це правда, що багато чого можна сказати проти такого типу структури як методу опору, слід пам'ятати, що **Безлідерний опір** є дітям необхідності. Альтернативи йому виявилися непрацевдатними або непрактичними. **Безлідерний опір** працював раніше під час Американської революції, і якщо справді віддані справі люди застосують його для себе, він спрацює і зараз.

Майже само собою зрозуміло, що **безлідерний опір** призводить до дуже малих або навіть одноосібних осередків опору. Ті, хто приєднується до організацій, щоб пограти в "давайте прикинемося", або ті, хто є "фанатами групи", швидко будуть відсіяні. Тоді як для тих, хто серйозно ставиться до своєї опозиції до федерального деспотизму, це саме те, що потрібно.

З точки зору тиранів і можновладців у федеральній бюрократії та поліції, немає нічого більш бажаного, ніж те, щоб ті, хто їм протистоїть, були ОБ'ЄДНАНІ в їхній командній структурі, і щоб **кожна** людина, яка протистоїть їм, належала до групи типу піраміди. Такі групи та організації є легкою здобиччю. Особливо в світлі того, що Міністерство юстиції (sic) пообіцяло в 1987 році, що ніколи не буде жодної групи, яка виступає проти них, в якій вони не матимуть принаймні одного інформатора. Ці федеральні "друзі уряду" є агентами розвідки. Вони збирають інформацію, яка може бути використана за примхою федерального прокурора для судового переслідування. Лінія битви вже проведена. Тому патріоти зобов'язані прийняти свідоме рішення: або допомагати уряду в його незаконному шпигунстві, продовжуючи старі методи організації та опору, або ускладнити роботу ворога, впроваджуючи ефективні контрзаходи.

Тепер, без сумніву, знайдуться розумово неповносправні, які, стоячи на трибуні з американським прапором, задрапірованим на задньому плані, і самотнім орлом, що ширяє в небі над ним, будуть категорично заявляти своїм найкращим звучанням червоно-біло-синього голосу: "Ну і що, що уряд шпигує? Ми не порушуємо жодних законів". Таке каліцтво мислення будь-якої серйозної людини є найкращим прикладом того, що існує *потреба* у спеціальних освітніх класах. Людина, яка робить таку заяву, абсолютно відірвана від політичної реальності в цій країні, і придатна до керівництва чимось більшим, ніж собача упряжка в пустелі на Алясці. Стара ментальність "народжений четвертого липня", яка так вплинула на мислення американського патріота в минулому, не врятує його від уряду в майбутньому. "Перевиховання" для не-мислячих такого типу відбуватиметься у федеральній тюремній системі, де немає прапорів та орлів, зате повно чоловіків, які "не порушували жодного закону".

Більшість груп, які "об'єднують" своїх розрізнених однодумців в єдину структуру, мають коротке політичне життя. Тому ті лідери рухів, які постійно закликають до єдності організації, а не до бажаної *єдності мети*, зазвичай потрапляють в одну з трьох категорій.

Можливо, вони не є досвідченими політичними тактиками, а скоріше просто відданими своїй справі людьми, які відчувають, що єдність допоможе їхній справі, але не усвідомлюють, що уряд значно виграє від таких зусиль. Мета федерального уряду - ув'язнити або знищити всіх, хто їм протистоїть, - в пірамідальних організаціях досягається легше. А можливо, вони не до кінця розуміють, в якій боротьбі беруть участь і що уряд, проти якого вони виступають, оголосив стан війни проти тих, хто бореться за віру, народ, свободу і конституційну свободу. Ті, хто при владі, будуть використовувати будь-які засоби, щоб позбутися себе від опозиції. Третій клас, який закликає до єдності і, будемо сподіватися, що це меншість з трьох, - це люди, які

більше бажають уявної влади, яку може надати велика організація, ніж реально досягти заявленої мети.

І навпаки, останнє, що мали б федеральні шпигуни, якби у них був вибір, - це тисяча різних маленьких фантомних осередків, що протистояли б їм. Легко зрозуміти, чому. Така ситуація - це справжній розвідувальний кошмар для уряду, який має намір знати все, що тільки можливо, про тих, хто протистоїть йому. Федерали, здатні в будь-який момент зібрати величезну силу чисельності, живої сили, ресурсів, збору розвідданих і можливостей, потребують лише координатора, щоб спрямувати свій гнів. Одне проникнення в організацію типу піраміди може призвести до руйнування цілого. Тоді як **Безлідерний Опір** не дає федералам жодної можливості знищити значну частину Опору.

З оголошенням Міністерства юстиції (sic) про те, що 300 агентів ФБР, раніше призначених для спостереження за радянськими шпигунами в США (внутрішня контррозвідка), тепер будуть використовуватися для "боротьби зі злочинністю", федеральний уряд готує шлях для масштабного наступу на тих, хто виступає проти їхньої політики. Багато антиурядових груп, присвячених збереженню Америки наших предків, можуть очікувати, що незабаром відчують на собі основний тягар нового федерального наступу на свободу.

Очевидно, що настав час переосмислити традиційну стратегію і тактику, коли йдеться про протистояння сучасній поліцейській державі. Америка швидко занурюється в довгу темну ніч поліцейської державної тиранії, де зникнуть права, які сьогодні більшість сприймає як невід'ємні. Нехай прийдешня ніч буде наповнена тисячами точок опору. Подібно до туману, який утворюється, коли умови сприятливі, і зникає, коли вони не сприятливі, так само повинен опір тиранії.

<1>"Якщо кожна людина має право захищати - навіть силою - свою особу, свою свободу і свою власність, то з цього випливає, що група людей має право організувати і підтримувати спільну силу для постійного захисту цих прав". ---Закон . Фредерік Бастіа Париж, 1850.

<1>Примітка редакції: Це есе було написане Луїсом Бімом у 1983 році і опубліковане тоді ж. Перевиданий вище на сайті 1992 року. Я не беру на себе відповідальність за теорії, викладені тут, Полковник Амосс заслуговує на похвалу за свій блискучий аналіз і глибоке мислення.

